

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Tyskland) den 16. august 2018 — IL m.fl. mod Land Nordrhein-Westfalen

(Sag C-535/18)

(2018/C 427/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: IL, JK, KJ, LI, NG, MH, OF, PE, arvefællesskab efter QD (bestående af RC og SB), TA, UZ, VY og WX

Sagsøgt: Land Nordrhein-Westfalen

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal artikel 11, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽¹⁾ (herefter »VVM-direktivet«) fortolkes således, at en bestemmelse i national ret er forenelig med denne bestemmelse, hvorefter en sagsøger, der ikke er anerkendt som miljøorganisation, kun kan forlange annullation af en afgørelse på grund af en processuel fejl, hvis den processuelle fejl har frataget ham muligheden for deltagelse i den ved lov fastsatte beslutningsproces?

2) a) Skal artikel 4, stk. 1, litra a), nr. i)-iii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger ⁽²⁾, senest ændret ved artikel 1 i Kommissionens direktiv 2014/101/EU af 30. oktober 2014 ⁽³⁾ (EUT 2014, L 311, s. 32) (herefter »vandrammedirektivet«) fortolkes således, at den ikke kun indeholder en materielretlig standard, men også bestemmelser om myndighedernes godkendelsesprocedure?

b) Såfremt det andet spørgsmål, litra a), besvares bekræftende:

Skal inddragelsen af offentligheden i henhold til VVM-direktivets artikel 6 altid ske på grundlag af dokumenterne vedrørende den vandretlige prøvelse i førnævnte forstand, eller er det tilladt at foretage en differentiering efter tidspunktet for dokumentets udarbejdelse og efter dettes kompleksitet?

3) Skal begrebet forringelse af tilstanden af en grundvandsforekomst i vandrammedirektivets artikel 4, stk. 1, litra b), nr. 1), fortolkes således, at der foreligger en forringelse af den kemiske tilstand, så snart mindst en miljøkvalitetsnorm for et parameter overskrides som følge af projektet, og at enhver yderligere (målbar) forhøjelse af koncentrationen uafhængigt heraf, når den relevante grænseværdi for et skadeligt stof allerede er overskredet, udgør en forringelse?

4) a) Skal vandrammedirektivets artikel 4 — under hensyntagen til dets bindende virkning (artikel 288 TEUF) og sikringen af en effektiv retsbeskyttelse (artikel 19 TEU) — fortolkes således, at alle medlemmer af den af et projekt berørte offentlighed, som gør gældende, at deres rettigheder krænkes af godkendelsen af projektet, også har ret til at gøre overtrædelser af det vandretlige forbud mod forringelse og forpligtelsen til forbedring gældende ved domstolene?

b) Såfremt det fjerde spørgsmål, litra a), besvares benægtende:

Skal vandrammedirektivets artikel 4 — under hensyntagen til dens målsætning — fortolkes således, at i hvert fald sagsøgere, som har en privat brønd til privat vandforsyning i geografisk nærhed af den planlagte vejføring, kan gøre overtrædelser af det vandretlige forbud mod forringelse og forpligtelsen til forbedring gældende ved domstolene?

⁽¹⁾ EUT 2012, L 26, s. 1.

⁽²⁾ EFT 2000, L 327 s. 1.

⁽³⁾ EUT 2014, L 311, s. 32.